

תת"ע 965/06/17 - עודאי נסאר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 965-06-17 מדינת ישראל נ' נסאר
תיק חיצוני: 13210130590

בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
מבקש עודאי נסאר
באמצעות עו"ד מוחמד יאסין
נגד
משיבה מדינת ישראל

החלטה

הובאה לפני בקשה לביטול פסק דין בו נדון המבקש בהעדרו, ביום 3.12.17.

מכתב האישום שהוגש נגד המבקש עולה כי ביום 3.5.17, בשעה 16:50, נהג המבקש באופנוע, מסוג "ימהה", מ.ר. 1219812, שעליו נמסרה הודעת אי שימוש, בניגוד לתנאים שפורטו בהודעת האי שימוש, בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, וללא פוליסת ביטוח תקפה, בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] תש"ל-1970.

בדיון שהתקיים ביום 10.7.17 זומן המבקש, בנוכחותו, לדיון שהתקיים ביום 3.12.17, וחתם על קבלת הזימון.

ביום 3.12.17 המבקש לא התייצב והורשע בהעדרו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. בגזר הדין נדון המבקש לפסילה לתקופה של 3 חודשים, פסילה מותנית ל - 3 חודשים למשך שנתיים וקנס בסך 1,000 ₪.

ביום 27.12.17 הוגשה הבקשה שבנדון, בה כפר המבקש בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום מהטעם שלדבריו לא ביצע את העבירות המיוחסות לו. לטענת ב"כ המבקש, המבקש לא נתפס כשהוא נוהג ברכב והוא אינו הבעלים של הרכב.

טיעון נוסף שהועלה הוא כי המבקש לא ידע אודות הדיון ומעולם לא קיבל הזמנה לדיון, ורק לאחרונה נודע לו כי הורשע ונגזר דינו.

ביום 27.12.17 הורה בית המשפט כי על המשיבה היה למסור תגובתה תוך 30 יום.

עד היום לא הוגשה כל תגובה, ומכאן ההחלטה, על בסיס החומר הקיים.

המסגרת המשפטית

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לדון אדם בהיעדר וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א)2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;

(א)3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

נמצאנו למדים כי בכל מקרה שנאשם הוזמן ולא הופיע לבית המשפט, הרי ניתן לדונו בהיעדר. אולם בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם).

אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין קבועות בס' 130(ח).

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין:

א. קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש במשפטו.

ב. גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

התנאים אינם מצטברים. מכאן שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערי ביהמ"ש בפניו, ביהמ"ש יעתר לבקשתו לביטול פסה"ד, גם אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות בלבד. אולם אם אין קיים חשש כאמור נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה ביהמ"ש את בקשתו.

בבואו להכריע בבקשה, על ביהמ"ש לשקול מגוון רחב של שיקולים, ביניהם, חומרת העבירה, הזמן שעבר מאז נשפט,

הבעיות הטכניות שמעורר הביטול, האינטרס הציבורי שביעילות הדיון לעומת אינטרס הנאשם, ועוד.

בעניין רע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל**, ציין בית המשפט כי תכליתו של סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי היא יעול ההליך הפלילי בעבירות קלות. ניתנת במסגרתו אפשרות לנאשם, אם הוא בוחר בכך, שלא להיות נוכח בעת הדיון כך שזה יתנהל בהיעדרו. הדין קובע שבמקרה כזה יראוהו כמודה בכל העובדות אשר בכתב-האישום, משמע: **על הנאשם לדעת שאי-התייצבות כמוה כהודאה.**

ההמצאה של ההזמנה לדיון

בעניינו, המבקש הוזמן לדיון כדיון, בנוכחותו, בישיבה שהתקיימה ביום 10.7.17, וחתם כי קיבל את הזימון. משכך, לא ברורה טענת בא כוחו כי לא קיבל את ההזמנה לדיון.

נוכח האמור לא מצאתי כי קיימת סיבה מוצדקת להיעדרות המבקש מהדיון.

עיוות דין

בנוסף, טוען ב"כ המבקש כי אלמלא תתקבל הבקשה, יגרם עיוות דין למבקש שכן הרכב אינו בבעלות המבקש וכי הוא לא נתפס כשהוא נוהג ברכב.

לציון כי טיעונים אלה נטענו ללא שצורף כל תצהיר של מי שנהג ברכב בעת ביצוע העבירה.

לעניין זה אפנה לדבריו של בית המשפט העליון ברע"פ 1773/04 **אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (להלן - עניין אלעזרה), (מיום 23.2.04), שם נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש העורר לאחר שבקשתו לביטול פסק דין, מנימוקים של שכחת מועד הדיון ועיוות דין, נדחתה:

"לא היתה סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש (לעניין זה ראה רע"פ 5377/03 וג'די ג'מאל נ' מדינת ישראל (טרם פורסם); ר"ע 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279). הדבר גם אינו דרוש כדי למנוע עיוות דין, כפי שביאר בית המשפט המחוזי בעצם העקיפה הודה המבקש. **העובדה שהמבקש כבר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא.**" (הדגשה שלי - א.ט.ג.).

מכאן, שגם על פי החלופה השנייה, העשויה להצדיק ביטול פסק דין - חשש לעיוות דין - לא מצאתי לנכון לקבל את הבקשה.

באשר לעונש, גם כאן אין חשש לעיוות דין - המבקש הורשע בעבירות של נהיגה ברכב שנמסרה עליו הודעת אי שימוש ונהיגה ברכב ללא תעודת בטוח תקפה. העונש שהושת עליו כולל פסילה של 3 חודשים, שהיא פסילת מינימום על פי

החוק בעבירות המיוחסות למבקש, פסילה מותנית ל - 3 חודשים למשך שנתיים וקנס בסך 1,200 ₪. נוכח האמור, בנסיבות בהן הורשע המבקש, הענישה היא מידתית וסבירה.

לסיכום, בנסיבות דנן, בהן המבקש הוזמן כדין לדין, ולא צורפה כל ראיה המאמתת את טיעונו לעניין חשש לעיוות דין, הבקשה נדחית.

הכרעת הדין וגזר הדין יוותרו על כנם.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר בחוק.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ח, 01 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.